

ÚTRAVALÓ

Gyúró – Tordas – Martonvásár

XIII. évf. 28. szám

2024. június 30.

Péter ekkor így szólt hozzá: „Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!” ApCsel 3,6

Egy koldus ül a jeruzsálemi templom Ékes-kapujában. Mondhatjuk, jó hely. Emlékszem, hogy a Kálvin téri templomból kijövet rendszeresen találkoztunk kéregetőkkel, akik jó esetben szerencsével jártak, ahogy jött ki a templomos gyülekezet. Hiszen a templomból jó emberek jönnek ki, az alamizsna adás akkor is és ma is kegyes tettek számított. De vajon hánynak az élete újult meg esetleg azáltal, hogy találkozott egy Péterrel, vagy Jánossal... nem tudjuk. Bízunk benne, hogy volt ilyen is, aki tovább jutott a templomkapunál. Ebben a történetben lássuk meg azt, hogy koldusként milyen esélyünk van az Isten országában!

Egy emberileg nézve kiszolgáltatott, tehetetlen, beteg ember ez a koldus. Születésétől fogva sánta volt, úgy vitték oda nap mint nap, letették, majd később tovább vitték. Mások segítségére volt szorulva teljes valójában. Szociális ellátórendszer híján az életben maradás feltétele volt számára, hogy az arra járók könyörüljenek rajta. S ha arra gondolunk, hogy a zsidó törvényekben az Úr Isten milyen gondossággal rendeli el a nyomorultak, szegények felkarolását, akkor láthatjuk azt is, hogy az ő életben maradása is ennek köszönhető. Ahogy a mező liliomait és az ég madarait is jól tartja Isten, úgy a segítő emberi szándékon keresztül gondoskodott eddig róla is. Ő megteszi ehhez, amire lehetősége van: kér.

A koldus-létnek ezt a jellemvonását érdemes Isten előtt megvizsgálnunk saját magunkban is. Ha eljutunk odáig, hogy felfedezzük: mi magunk is teljes kiszolgáltatottságban vagyunk: saját kívánságaink és kísértéseink (Róma 7,14-) miatt tehetetlenek vagyunk a jóra, az Isten szerinti életre; s látjuk mindeközben, hogy az Úr Isten igyekszik ebben az állapotunkban is őrizni bennünket a jóra, akkor nem marad más hátra, hogy ami tőlünk telik, azt igyekszünk megtenni: tehetetlenségünkben kérni. Igen, néha ott van bennünk is a dac Nagy László szavaival élve: *nekem a kérés nagy szégyen, adjon úgy is, ha nem kérem*. Talán épp ezért kezdődik a buldogmondások sora ezzel: *Boldogok a lelki szegények*.

Koldus-létünk esélye ez: lelki szegénnyé lenni, magunkat megüresítve fogadni Isten kegyelmét, az ő végtelen ajándékait. Még akkor is, ha nem azt kapjuk, amit gondoltunk volna. A szegény koldus nyilván pár fillérre, aranyra, ezüstre pályázott volna. Hiszen mindenkitől azt kapott – ha kapott egyáltalán. Istentől azonban sokkal több várható. Nem túl biztató, ahogy Isten embere kezdi a mondatot: *ezüstöm és aranyam nincsen*. A koldus számára ez bizony lehangoló valóság, ha nem tudja meg a következő szavakból, hogy valami sokkal nagyobb dolgot kap.

Péter korábban már átélte a lelki szegénység állapotát, ő is Isten koldusa. Gondoljunk csak az első csodálatos halfogás történetére, amikor a csoda hatására távozásra kéri Jézust. Megérezte Isten valóságát és nem tartja magát méltónak az Úr jelenlétére. Vagy amint a kakas megszólal ott nagypéntek hajnalán és Péter lelke összeroskad: mindent elveszített. Majd jön a Feltámadott Úr és szeretetével, lelkével megtölti tanítványát. *Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa*. Így erre a történetre mondhatjuk azt, hogy az egyik koldus a másiknak ad abból, amit Istentől kapott. Vajon mennyiben különbözik ez a mi történetünktől?

Mi is csak azt adhatjuk, amink van. Ha Isten lelke megtöltött bennünket az Ő szent ajándékaival, akkor ezekkel tudunk szolgálni mások felé: ahogy bocsánatot kaptunk, úgy adunk is egymásnak. Ahogy szeretet és türelmet kaptunk, úgy azt adjuk tovább. Ahogy tehetséget, képességeket kaptunk, az lesz adomány, amivel egymást gazdagíthatjuk. Áldjon meg minket a Szentháromság Egy Isten, hogy koldus-létünkben általa gazdagodjunk, és áldásaival erősíthessük egymást. Ámen

HIRDETÉSEK

1. Alkalmak

Kedden 20.00-kor az Imalánc alkalmához csatlakozhatunk otthonainkban.

Csütörtökön 18 órakor presbiteri gyűlést tartunk Martonvásáron, melyre közénk érkezik a Vértesaljai Református Egyházmegye esperese és főgondnoka, hogy a püspöki válasz nyomán a martonvásári szolgálattal kapcsolatos kérdésekről beszéljünk. A presbitérium tagjait és a gyülekezet tagjait is kérjük, hogy fontosabb kérdéseiket írásban juttassák el szerdáig a lelkeszi hivatalhoz, hogy azt továbbítani tudjuk az Egyházmegye vezetése felé.

Július 6-án, szombaton 19 órakor a sukorói református templomban a Sukorói Zenei Nyár hangversenysorozat első alkalmára hívnak.

Vasárnap 9 órakor Martonvásáron, valamint 10.30-kor Gyúron tartunk istentiszteletet.

Az Úr Jézus legyen életünknek és gyülekezetünknek őriző pásztora!